

Spijt van

Roman

COLLEEN
HOOVER

#1 *NEW YORK TIMES*-BESTSELLERAUTEUR

Spijt van jou

Colleen Hoover bij Uitgeverij Zomer & Keuning

*De waarheid
Too late
Mijn belofte aan jou
Uitzonderlijk
Nooit meer
9 november
Onvoorwaardelijk
Oprecht
Misschien ooit
Misschien nooit
Misschien nu
Sterrenhemel
Sterrenregen*

Colleen Hoover

Spijt van jou

Vertaald door Tamara Haagmans

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020537932
ISBN e-book 9789020537949
ISBN audio 9789020537956
NUR 332

© 2021 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Copyright © 2019 Colleen Hoover
Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *Regretting You*.

Deze uitgave kwam tot stand dankzij bemiddeling van Sebes & Bisseling Literair Agentschap te Amsterdam, in samenwerking met Dystel, Goderich & Bourret LLC te New York, vs.

Coverontwerp © David Drummond
Nederlands omslag Liesbeth Thomas, t4design
Vertaling Tamara Haagmans

Alle rechten voorbehouden

www.zomerenkeuning.nl
www.colleenhoover.com

All rights reserved

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze om te gaan met natuurlijke bronnen. Voor de papieren editie van dit boek is daarom gebruikge- maakt van papier waarbij zeker is dat de productie ervan niet heeft geleid tot bosvernietiging.

Dit boek is voor de geweldige en interessante Scarlet Reynolds.
Ik kan niet wachten tot jouw impact op de wereld voelbaar is.

Hoofdstuk 1

Morgan

Ik vraag me af of mensen de enige levende wezens zijn die zich weleens hol voelen vanbinnen.

Ik snap niet hoe mijn lichaam vol kan zijn van alles waar lichamen vol van zijn – botten en spieren en bloed en organen – en dat mijn borstkas toch soms leeg voelt, alsof het zou echoën in mijn binnenste als er iemand in mijn mond zou schreeuwen.

Al weken voel ik me zo. Ik hoop dat het overgaat, want ik begin me zorgen te maken over de oorzaak van dit lege gevoel. Ik heb een geweldige vriend met wie ik al twee jaar een relatie heb. Als ik Chris' aanvallen van intense kinderachtigheid (vaak ingegeven door alcohol) niet meetel, is hij alles wat ik zoek in een vriend. Grappig. Aantrekkelijk. Gek op zijn moeder. Heeft doelen en ambities. Ik snap niet hoe hij de oorzaak kan zijn van hoe ik me voel.

En dan heb je Jenny. Mijn kleine zusje. Mijn beste vriendin. Ik weet dat zij in elk geval niet de oorzaak van mijn leegte is. Ze is de hoofdreden voor mijn geluk, ook al zijn we elkaars tegenpolen. Ze is spontaan, luidruchtig en ik zou een moord doen voor de manier waarop ze lacht. Ik ben wat stiller vergeleken met haar en mijn lach is meestal geforceerd.

We maken constant grappen over het feit dat we zo verschil-

lend zijn. Als we geen zussen zouden zijn, hadden we een hekel aan elkaar gehad. Zij vindt dat ik saai ben en ik vind haar irritant, maar juist omdat we zussen zijn en maar twaalf maanden schelen, werken die verschillen in ons voordeel. Er zijn momenten dat er spanning tussen ons is, maar we hebben nooit ruzie gehad zonder het ook weer goed te maken. En hoe ouder we worden, hoe minder we kibbelen en hoe meer we met elkaar omgaan. Zeker nu ze een relatie heeft met Chris' beste vriend Jonah. Sinds Chris en Jonah vorige maand zijn geslaagd voor high school, zijn we eigenlijk continu met z'n vieren bij elkaar geweest.

Mijn moeder zou de reden voor mijn humeur kunnen zijn, maar dat zou nergens op slaan. Haar afwezigheid is niets nieuws. Ik vind het op dit moment nog vanzelfsprekender dan ik dat ooit vond, dus als dat er al wat mee te maken zou hebben, zou het juist zijn dat ik heb geaccepteerd dat Jenny en ik het niet bepaald getroffen hebben op het gebied van ouders.

Mijn moeder staat op non-actief in ons leven sinds het overlijden van onze vader, vijf jaar geleden. In die tijd was ik verbitterder om het feit dat ik voor Jenny moest zorgen dan nu. En hoe ouder ik word, hoe minder het me doet dat ze niet het soort moeder is dat zich bemoeit met ons leven, ons een tijd geeft waarop we thuis moeten zijn of... zich om ons bekommert. Het is eerlijk gezegd best tof om zeventien te zijn en het soort vrijheden te hebben waarvan de meeste jongeren van mijn leeftijd slechts kunnen dromen.

Er is de afgelopen tijd niets in mijn leven veranderd waardoor dit wezenlijke gevoel van leegte verklaard zou kunnen worden.

Of misschien is dat wel zo en ben ik gewoon te bang om het te zien.

'Raad eens?' zegt Jenny. Ze zit voorin, op de passagiersstoel. Jonah rijdt en Chris en ik zitten achterin. Tijdens mijn rondje

zelfreflectie zat ik uit het raam te staren en dus zet ik mijn gedachten op pauze en kijk naar haar. Ze heeft zich in haar stoel omgedraaid en haar blik schiet opgewonden van mij naar Chris en weer terug. Ze ziet er vanavond echt heel mooi uit. Ze heeft een van mijn maxi-jurken geleend en heeft het verder allemaal vrij simpel gehouden, met heel weinig make-up. Het is wonderbaarlijk hoe groot het verschil is tussen een vijftienjarige Jenny en een zestienjarige Jenny. ‘Hank zei dat hij wel iets voor ons kon regelen, vanavond.’

Chris tilt zijn hand op en geeft Jenny een high five. Ik kijk weer uit het raam, onzeker of ik het wel oké vind dat ze graag high wordt. Ik ben het een paar keer geweest; een logisch gevolg van het hebben van een moeder zoals de onze. Maar Jenny is nog maar zestien en pakt alles aan wat ze in haar handen kan krijgen en gebruikt op alle feestjes waar we naartoe gaan. Dat is ook de hoofdreden waarom ik ervoor kies om er niet aan mee te doen. Ik heb altijd het gevoel gehad dat ik verantwoordelijk voor haar ben, omdat ik de oudste ben en onze moeder zich op geen enkele manier bekommert om wat we doen.

Soms heb ik het gevoel dat ik ook Chris’ babysitter ben. Jonah is de enige hier in de auto op wie ik niet hoeft te passen, maar niet omdat hij niet dronken wordt of high. Hij lijkt gewoon altijd een bepaald niveau van volwassenheid te bewaren, wat er ook voor verdovende middelen door zijn bloedbaan stromen. Hij heeft een van de meest consequente persoonlijkheden die ik ooit ben tegengekomen. Hij is stil als hij dronken is. Stil als hij high is. Stil als hij gelukkig is. En op de een of andere manier nog stiller als hij kwaad is.

Hij is al sinds hun kindertijd Chris’ beste vriend en ze zijn zo ongeveer de mannelijke versie van mij en Jenny, alleen dan omgekeerd. Chris en Jenny stelen op elk feestje de show. Jonah

en ik zijn de onzichtbare sidekicks.

Dat vind ik helemaal prima. Ik ga liever op in de achtergrond en geniet stilletjes van het mensen kijken dan dat ik degene ben die op een tafel in het midden van de kamer staat, degene naar wie mensen kijken.

‘Hoever is het?’ vraagt Jonah.

‘Nog ongeveer acht kilometer,’ antwoordt Chris. ‘Niet heel ver meer.’

‘Misschien niet heel ver meer, maar wel ver van waar we wonen. Wie rijdt er vanavond terug?’ vraagt Jonah.

‘Ik niet,’ zeggen Jenny en Chris in koor.

Jonah werpt in achteruitkijkspiegel een blik op mij. Hij houdt mijn blik een moment vast en ik knik. Hij knikt ook. Zonder ook maar iets te zeggen, hebben we besloten dat we vanavond allebei nuchter blijven.

Ik heb geen idee hoe we dat doen – communiceren zonder enige communicatie – maar dat is altijd als vanzelf gegaan tussen ons. Misschien komt het doordat we zo op elkaar lijken, dat ons brein vaak op dezelfde golflengte zit. Het valt Jenny en Chris niet op. Zij hoeven niet in stilte met iemand anders te communiceren omdat alles wat ze willen zeggen, toch wel van hun tong rolt, of dat nu handig is of niet.

Chris pakt mijn hand om mijn aandacht te trekken. Als ik hem aankijk, kust hij me. ‘Je ziet er mooi uit vanavond,’ fluistert hij.

Ik glimlach naar hem. ‘Dank je. Je ziet er zelf ook niet slecht uit.’

‘Wil je vanavond bij mij blijven?’

Ik denk daar even over na, maar Jenny draait zich om in haar stoel en antwoordt voor me. ‘Ze kan mij vanavond niet alleen laten. Ik ben nog minderjarig en ga de komende uren heel veel alcohol en misschien wel verboden middelen nuttigen. Als ze bij

jou blijft, wie moet mijn haar dan uit mijn gezicht houden als ik morgenvroeg moet kotsen?’

Chris haalt zijn schouders op. ‘Jonah?’

Jenny begint te lachen. ‘Jonah heeft van die ouders die willen dat hij om twaalf uur ’s nachts thuis is. Dat weet jij ook wel.’

‘Jonah heeft net zijn diploma gehaald,’ zegt Chris alsof Jonah niet voor hem zit en elk woord kan horen. ‘Hij zou zich eens als een kerel moeten gedragen en de hele nacht weg moeten blijven.’

Als Chris dat zegt, rijdt Jonah net de oprit van een benzinstation op. ‘Wil iemand nog wat?’ vraagt hij, het gesprek dat over hem gaat negerend.

‘Ja, ik ga proberen bier te kopen,’ antwoordt Chris en hij klikt zijn gordel los.

Daar moet ik om lachen. ‘Je ziet er geen seconde ouder uit dan je bent. Ze gaan je zeker geen bier verkopen.’

Chris grijnst naar me en vat mijn woorden op als een uitdaging. Hij stapt de auto uit om het benzinstation binnen te gaan en Jonah stapt uit om te tanken. Ik reik naar het middenconsole en pak er een snoepje met watermeloenmaak uit waarvan hij daar altijd een voorraadje heeft liggen. Watermeloenmaak is het lekkerste. Ik snap echt niet hoe iemand dat niét lekker kan vinden, maar blijkbaar houdt hij ze altijd over.

Jenny klikt haar gordel los en kruipt naast me op de achterbank. Ze vouwt haar benen onder zich en kijkt me aan. In haar ogen ligt een ondeugende blik als ze zegt: ‘Ik denk dat ik vanavond naar bed ga met Jonah.’

Voor het eerst in tijden krijg ik een vol gevoel in mijn borstkas, maar niet op een goede manier. Het voelt alsof hij volloopt met water vol slijk. Misschien zelfs wel modder. ‘Je bent net zestien.’

‘Dezelfde leeftijd als waarop jij het voor het eerst met Chris deed.’

‘Ja, maar wij hadden al meer dan twee maanden iets met elkaar. En ik heb er nog altijd spijt van. Het deed fucking veel pijn, duurde ongeveer een minuut en hij stonk naar tequila.’ Ik stop even met praten omdat het nu net lijkt of ik de bedprestaties van mijn vriendje beledig. ‘Hij is er wel beter in geworden.’

Jenny moet lachen, maar valt dan met een zucht tegen de rugleuning van de stoel aan. ‘Het voelt als een hele prestatie dat ik het al twee maanden heb volgehouden.’

Ik zou hardop willen lachen, want twee maanden is niets. Ik heb liever dat ze een heel jaar wacht. Of vijf.

Geen idee waarom ik er zo tegen ben. Ze heeft gelijk. Ik was jonger dan zij toen ik begon met seks. En als ze dan toch voor het eerst met iemand naar bed gaat, dan is het tenminste met iemand van wie ik weet dat hij een goed mens is. Jonah heeft nooit misbruik van haar gemaakt. Integendeel zelfs, hij kende Jenny al een jaar en heeft haar pas mee uit gevraagd toen ze zestien was. Zij vond dat zeer frustrerend, maar ik respecteer hem erom.

Ik slaak een zucht. ‘Je kunt je maagdelijkheid maar één keer verliezen, Jenny. Ik wil niet dat dat gebeurt als je dronken bent en in het huis van iemand die je niet kent. Dat je voor het eerst seks hebt in het bed van een vreemde.’

Jenny beweegt haar hoofd van links naar rechts, alsof ze echt nadenkt over wat ik heb gezegd. ‘Dan kunnen we het misschien in zijn auto doen.’

Ik moet lachen, maar het is helemaal niet grappig. Ik lach omdat ze me voor de gek houdt. Dat is precies de manier waarop ik door Chris ben ontmaagd. Op de krappe achterbank van zijn vaders Audi. Het was totaal niet noemenswaardig en vreselijk gênant en hoewel het steeds beter ging, zou het toch leuk zijn als onze eerste keer iets was geweest waarop we met warmere herinneringen konden terugkijken.

Ik wil hier niet eens verder over nadenken. Of over praten. Dit is de reden dat het lastig is om beste vriendinnen te zijn met mijn zusje. Ik wil wel enthousiast zijn en er alles over horen, maar tegelijkertijd wil ik haar beschermen en voorkomen dat ze dezelfde fouten maakt als ik. Ik wil het voor haar altijd beter.

Ik kijk haar aan en doe mijn best om haar niet al te veel te bemoederen. ‘Als het vanavond al gebeurt, blijf dan op z’n minst nuchter.’

Jenny rolt met haar ogen als ik haar het advies geef en kruipt terug naar de passagiersstoel, net op het moment dat Jonah zijn portier opentrekt.

Ook Chris is weer terug. Zonder bier. Hij knalt het portier dicht en slaat zijn armen over elkaar. ‘Het is echt kut om een babyface te hebben.’

Ik begin te lachen en streek met mijn hand langs zijn wang, trek zo zijn aandacht. ‘Ik vind jouw babyface wel leuk.’

Dat zorgt voor een glimlach bij hem. Hij buigt zich naar me toe en kust me, maar zodra zijn lippen de mijne raken, leunt hij naar achteren. Dan tikt hij tegen Jonahs stoel. ‘Probeer jij eens.’ Chris haalt geld uit zijn zak, buigt naar voren en legt het op de middenconsole.

‘Is daar al niet genoeg drank?’ vraagt Jonah.

‘Het is het grootste examenfeest van het jaar. De hele examenklas is er en we zijn allemaal minderjarig. We hebben alle versterking nodig die we kunnen krijgen.’

Met tegenzin pakt Jonah het geld en stapt de auto uit. Chris kust me opnieuw, dit keer met tong. Al trekt hij zich al snel weer terug. ‘Wat heb je in je mond?’

Ik bijt op het zuurtje om het te breken. ‘Snoepje.’

‘Wil ik ook,’ zegt hij en hij brengt zijn mond weer naar de mijne.

Jenny kreunt vanaf de voorstoel. ‘Kappen. Ik kan je horen slurpen.’

Met een grijns én met een stukje snoep in zijn mond trekt Chris zich terug. Hij bijt erop terwijl hij zijn gordel omdoet. ‘We zijn zes weken geleden geslaagd. Wie geeft er nu zes weken na de examens nog een feest? Niet dat ik klaag. Het voelt gewoon alsof we nu wel klaar zouden moeten zijn met al die examenfeesten.’

‘Het is geen zes weken geleden. Het is nog maar vier weken geleden,’ zeg ik.

‘Zes,’ verbetert hij me. ‘Het is 11 juli.’

Zes?

Ik probeer voor Chris te verbergen dat plotseling alle spieren in mijn lichaam zich aanspannen, maar ik kan er niets aan doen dat ik zo reageer op wat hij net heeft gezegd. Mijn hele lijf verstijft.

Het is toch geen zes weken geleden? Toch?

Als het echt zes weken zijn... dan betekent dat dat ik twee weken overtijd ben. Shit. Shit, shit, shit.

De kofferbak van Jonahs auto gaat open. Chris en ik draaien ons tegelijkertijd om en net op dat moment klapt Jonah de kofferbak dicht en loopt hij naar het portier aan de bestuurderskant. Als hij de auto instapt, heeft hij een zelfvoldane grijns op z'n gezicht.

‘Klootzak,’ mompelt Chris en hij schudt zijn hoofd. ‘Wilde ze niet eens je ID zien?’

Jonah start de motor en rijdt weg. ‘Het zit ’m allemaal in je zelfvertrouwen, vriend.’

Ik zie hoe Jonah over de stoel Jenny's hand vastpakt.

Ik kijk naar buiten, een knoop in mijn maag, met zwetende handpalmen en een hart dat razendsnel slaat, en tel in stilte op mijn vingers de dagen sinds de laatste keer dat ik ongesteld was. Ik heb er helemaal niet meer aan gedacht. Ik weet alleen nog dat

het op de laatste dag van school was, omdat Chris baalde dat we toen geen seks konden hebben. Maar ik verwachtte dat ik gewoon elke dag ongesteld kon worden, aangezien ik dacht dat het nog maar een maand geleden was dat we klaar waren met school. We hebben het met z'n vieren zo ontzettend druk gehad met helemaal niets doen in de zomervakantie, dat ik er totaal niet meer aan heb gedacht.

Twaalf dagen. Ik ben twaalf dagen overtijd.

Ik kan nu aan niets anders meer denken tijdens dit examenfeest. Ik wil Jonahs autosleutels lenen, naar een drogisterij rijden die vierentwintig uur open is en een zwangerschapstest kopen, maar dat gaat er alleen maar voor zorgen dat hij wil weten wat er aan de hand is. En Jenny en Chris zullen doorhebben dat ik weg ben. In plaats daarvan moet ik de hele avond doorbrengen omringd door muziek die zo hard staat dat ik het in mijn botten voel doordreunen. Overal in het huis zijn zwetende lichamen, dus ik kan nergens naartoe ontsnappen. En ik ben nu bang om te drinken, want als ik zwanger ben heb ik geen idee wat dat zou kunnen aanrichten. Ik heb nooit zoveel over een zwangerschap nagedacht en dus weet ik niet hoe schadelijk alcohol precies kan zijn voor een foetus. Ik wil het risico niet nemen.

Niet te geloven, dit.

'Morgan!' roept Chris vanaf de andere kant van de kamer. Hij staat op een tafel. Een andere jongen staat op een tafel naast hem. Ze spelen een spelletje waarbij ze elk op één been balanceren en beurtelings shotjes wegtikken tot een van hen omvalt. Het is het favoriete drankspelletje van Chris en mijn minst favoriete moment om bij hem in de buurt te zijn, maar hij zwaait dat ik naar hem toe moet komen. Voordat ik bij hem ben, valt de andere jongen van de tafel en Chris steekt een overwinningsvuist in de

lucht. Net als ik bij hem ben, springt hij van de tafel, slaat zijn arm om me heen en trekt me tegen zich aan.

‘Je bent saai,’ vindt hij en hij brengt zijn beker naar mijn mond. ‘Drink. Wees vrolijk.’

Ik duw de beker weg. ‘Ik rijd ons allemaal naar huis, vanavond. Ik wil niet drinken.’

‘Nee, Jonah rijdt. Je bent veilig.’ Chris probeert me nog een keer te laten drinken, maar ik duw de beker weer weg.

‘Jonah wilde drinken, dus ik heb tegen hem gezegd dat ik wel zou rijden,’ lieg ik.

Chris kijkt om zich heen en ziet iemand die vlakbij is. Ik volg zijn blik en zie Jonah op de bank naast Jenny zitten, haar benen over zijn schoot gedrapeerd. ‘Jij bent toch de bob?’

Jonah kijkt mij even aan voordat hij Chris antwoord geeft. Het is een stilzwijgend gesprek van twee seconden, maar Jonah leest de smeebede in mijn ogen, leest dat ik nodig heb dat hij Chris vertelt dat dat niet het geval is.

Jonah heft nieuwsgierig zijn hoofd, maar kijkt dan Chris aan. ‘Nope. Ik ga me helemaal klem zuipen.’

Chris laat zijn schouders zakken en kijkt mij weer aan. ‘Ook goed. Dan moet ik al het plezier maar in mijn eentje hebben.’

Ik probeer me niet beledigd te voelen door zijn woorden, maar dat is best moeilijk. ‘Wil je nou zeggen dat ik niet leuk ben als ik nuchter ben?’

‘Je bent wel leuk, maar dronken Morgan is mijn favoriete Morgan.’

Wauw. Daar word ik best wel verdrietig van. Maar hij is dronken, dus ik laat zijn beledigingen voor nu gaan, al is het alleen maar om een ruzie te vermijden. Daar heb ik geen zin in. Ik heb belangrijkere zaken aan mijn hoofd.

Ik klop met mijn beide handen op Chris’ borstkas. ‘Nou, dron-

ken Morgan komt niet vanavond, dus ga maar mensen zoeken met wie je plezier kan maken.'

Op het moment dat ik dat zeg, pakt iemand Chris bij zijn arm en trekt hem terug naar de tafels. 'Herkansing,' zegt de jongen.

Vanaf dat moment is mijn staat van nuchterheid niet meer belangrijk voor Chris en dus grijp ik het moment aan om bij hem weg te komen, om te ontsnappen aan de herrie, aan al deze mensen. Ik loop de achterdeur uit en word verwelkomd door een veel stillere versie van het feest en een stroom frisse lucht. Er staat een lege stoel naast het zwembad en hoewel er een stelletje in het water ligt en ik er vrij zeker van ben dat ze dingen doen die niet heel erg hygiënisch zijn in een zwembad, is het toch op de een of andere manier minder vervelend dan binnen zijn.

Ik zet mijn stoel zo neer dat ik ze niet kan zien, leun achterover en sluit mijn ogen. De daaropvolgende paar minuten probeer ik heel erg mijn best te doen om niet obsessief bezig te zijn met symptomen die ik de afgelopen maand mogelijk wel of niet heb gehad.

Ik krijg niet eens de kans om te denken aan wat dit allemaal mogelijk gaat betekenen voor mijn toekomst, want ik hoor achter me een stoel over het beton gesleept worden. Ik heb geen zin om mijn ogen open te doen om te zien wie het is. Chris in zijn dronken staat kan ik nu even niet aan. De combinatie van een zestienjarige Jenny met goedkope wijn en wiet kan ik nu even niet aan.

'Gaat het?'

Ik slaak een zucht van verlichting als ik Jonahs stem hoor, til mijn hoofd omhoog en open mijn ogen. 'Ja, het gaat goed,' zeg ik glimlachend.

Aan de uitdrukking op zijn gezicht kan ik zien dat hij me niet gelooft, maar whatever. Geen denken aan dat ik Jonah ga vertellen dat ik overtijd ben, want a) het gaat hem geen zak aan, b) ik

weet niet eens zeker of ik zwanger ben en c) als dat wel het geval is, is Chris de eerste aan wie ik het vertel.

‘Bedankt dat je loog tegen Chris,’ zeg ik. ‘Ik heb gewoon geen zin om te drinken.’

Jonah knikt begrijpend en biedt me een plastic beker aan. Het valt me op dat hij twee bekers bij zich heeft, dus ik neem er een van hem aan. ‘Het is fris,’ zegt hij. ‘Ik vond een verdwaald blikje begraven in een van de koelboxen.’

Ik neem een slokje en leun met mijn hoofd naar achteren. Fris smaakt sowieso veel beter dan alcohol. ‘Waar is Jenny?’

Jonah knikt in de richting van het huis. ‘Die is shotjes aan het doen. Ik kon het niet meer aanzien.’

Ik kreun. ‘Ik heb zo’n hekel aan die spelletjes.’

Jonah moet lachen. ‘Hoe kan het dat we wat hebben met mensen die totaal het tegenovergestelde van ons zijn?’

‘Je weet wat ze zeggen, toch? Tegenpolen trekken elkaar aan.’

Jonah haalt zijn schouders op. Dat vind ik raar, dat hij zo z’n schouders ophaalt. Hij kijkt me een moment aan, wendt zijn blik dan af en zegt: ‘Ik hoorde wat Chris tegen je zei. Ik weet niet of dat de reden is waarom je hier buiten zit, maar ik hoop dat je weet dat hij dat niet meende. Hij is dronken. Je weet hoe hij is op dit soort feestjes.’

Ik vind het fijn dat Jonah het voor Chris opneemt. Hoewel Chris soms ongevoelig kan zijn, weten Jonah en ik allebei dat zijn hart groter is dan die van ons samen.

‘Ik zou misschien boos zijn als hij dat telkens deed, maar het is een examenfeestje. Ik snap het wel. Hij heeft het leuk en hij wil dat ik het ook leuk heb. Op een bepaalde manier heeft hij gelijk. Dronken Morgan is veel leuker dan nuchtere Morgan.’

Jonah kijkt me strak aan. ‘Daar ben ik het helemaal totaal niet mee eens.’

Zodra hij dat zegt, verbreek ik ons oogcontact en kijk naar mijn drankje. Dat doe ik omdat ik bang ben voor wat er op dit moment gebeurt. Mijn borstkas begint weer vol te voelen, en dit keer op een fijne manier. De leegte wordt vervangen door een warmte en gefladder en hartkloppingen en ik haat het omdat het voelt alsof ik er zojuist ben achter gekomen waarom ik me de afgelopen weken zo leeg heb gevoeld.

Jonah.

Soms, als we alleen zijn, kijkt hij op een bepaalde manier naar me en dan voel ik me leeg als hij weer wegkijkt. Dat gevoel heb ik nog nooit gehad als Chris naar me kijkt.

Dat besef maakt me doodsbang.

Tot voor kort lijkt het wel alsof ik mijn hele leven ben doorgekomen zonder dit gevoel te ervaren, maar nu ik het heb ervaren, voelt het alsof een deel van mij verdwijnt als dat gevoel verdwijnt.

Ik sla mijn handen voor mijn gezicht. Het is behoorlijk klote om me te realiseren dat Jonah bovenaan het lijstje begint te staan van alle mensen op de wereld bij wie ik in de buurt wilt zijn. Het voelt alsof mijn borstkas continu op zoek is naar een ontbrekend stukje en dat Jonah dat in zijn hand houdt.

Ik kom overeind. Ik moet bij hem weg. Ik ben verliefd op Chris, dus het voelt ongemakkelijk en kriebelig als ik alleen ben met zijn beste vriend en dit soort dingen voel.

Of het komt door de angst dat ik mogelijk zwanger ben.

Misschien heeft het niets met Jonah te maken.

Ik sta net ongeveer vijf seconden als Chris uit het niets verschijnt. Hij slaat zijn armen strak om me heen en springt in het zwembad, mij met zich meetrekkend. Ik ben zowel kwaad als opgelucht omdat ik bij Jonah weg moest zien te komen, maar nu zink ik naar het diepste punt van het zwembad en het was totaal niet mijn bedoeling om daar, volledig gekleed, in te belanden.

Chris en ik komen op hetzelfde moment boven en voordat ik tegen hem kan schreeuwen, trekt hij me tegen zich aan en kust me. Ik kus hem terug, het is afleiding die ik heel hard nodig heb.

‘Waar is Jenny?’ Chris en ik kijken op en zien Jonah boven ons uittorenen. Hij kijkt met een boze blik naar Chris.

‘Weet ik niet,’ antwoordt Chris.

Jonah rolt met zijn ogen. ‘Ik heb je gevraagd om haar in de gaten te houden. Ze is dronken.’ Jonah loopt richting het huis om Jenny te zoeken.

‘Ik ook,’ zegt Chris. ‘Vraag nooit een dronken persoon om een andere dronkaard te babysitten.’ Chris beweegt een stukje tot hij kan staan en trekt me dan met zich mee. Hij leunt met zijn rug tegen de rand van het zwembad en positioneert me zo dat ik zijn hals vasthoud en naar hem opkijk. ‘Het spijt me wat ik zonet zei. Ik vind geen enkele versie van jou saai.’

Ik tuit mijn lippen, opgelucht dat hij doorheeft dat hij een eikel was.

‘Ik wilde gewoon dat je lol had vanavond. Ik geloof niet dat je het naar je zin hebt.’

‘Nu wel.’ Ik dwing mezelf te glimlachen omdat ik niet wil dat hij doorheeft hoe het stormt onder de oppervlakte. Maar ik kan er niets aan doen, ik maak me toch zorgen, hoe hard ik ook probeer die onrust uit te stellen tot ik het zeker weet. Ik maak me zorgen over mezelf, over hem, over het kind dat we misschien op de wereld zullen zetten, ver voordat we daar klaar voor zijn. We kunnen het ons niet veroorloven. We zijn niet voorbereid. Ik weet niet eens zeker of Chris degene is met wie ik de rest van mijn leven wil doorbrengen. Dat is iets wat je zeker zou moeten weten voordat je samen een mensje creëert.

‘Wil je weten wat ik het leukst vind aan jou?’ vraagt Chris. Mijn shirtje blijft omhoogdrijven en dus stopt hij de voorkant in

mijn spijkerbroek. ‘Je bent een opofferaar. Geen idee of dat een woord is, maar dat ben je. Je doet dingen die je niet wilt doen om het leven van de mensen om je heen beter te maken. Zoals de bob zijn. Dat maakt je niet saai. Dat maakt je een held.’

Daar moet ik om lachen. Chris wordt altijd heel complimenteus als hij dronken is. Soms lach ik hem daarom uit, maar stiekem vind ik het geweldig. ‘Nu is het de bedoeling dat jij iets zegt wat je geweldig vindt aan mij.’

Ik kijk opzij, alsof ik daar heel hard over moet nadenken. Hij knijpt speels in mijn zij. ‘Ik vind het geweldig hoe leuk je bent,’ zeg ik. ‘Je maakt me aan het lachen, zelfs als je me frustreert.’

Chris glimlacht en er verschijnt een kuiltje in zijn kin. Hij heeft zo’n geweldige glimlach. Mocht ik zwanger zijn en het blijkt dat we samen een kind krijgen, dan hoop ik wel dat het op z’n minst de lach van Chris heeft. Dat is het enige positieve dat ik kan bedenken dat uit deze situatie kan voortkomen.

‘Wat nog meer?’ vraagt hij.

Ik hef mijn hand en raak het kuiltje aan, van plan om hem te vertellen dat ik gek ben op zijn glimlach, maar in plaats daarvan zeg ik: ‘Ik denk dat je op een dag een geweldige vader zult zijn.’

Geen idee waarom ik dat zeg. Misschien omdat ik wil kijken hoe de vlag erbij hangt. Om te kijken hoe hij reageert. Hij begint te lachen. ‘O, zeker wel. Clara zal gek op me zijn.’

Ik kantel mijn hoofd. ‘Clara?’

‘Mijn toekomstige dochter. Ik heb haar al een naam gegeven. Voor een jongen heb ik nog geen naam, daar denk ik nog over na.’

Ik rol met mijn ogen. ‘Wat nou als je toekomstige echtgenote dat echt een vreselijke naam vindt?’

Hij laat zijn hand naar mijn hals glijden en pakt mijn gezicht in zijn handen. ‘Dat vind je niet.’ Dan kust hij me. En hoewel zijn kus mijn borstkas niet vult zoals Jonahs blikken dat soms

doen, voel ik me op dat moment comfortabel gerustgesteld. Ik heb vertrouwen in zijn woorden. In zijn liefde voor mij.

Wat er ook gebeurt als ik morgen eindelijk die zwangerschapstest doe, ik ben er zeker van dat hij me zal steunen. Zo is Chris gewoon.

‘Jongens, we moeten gaan,’ zegt Jonah.

Chris en ik laten elkaar los en kijken op naar Jonah. Hij houdt Jenny vast. Haar armen hangen om zijn hals en haar gezicht is tegen zijn borstkas gedrukt. Ze kreunt.

‘Ik zei nog dat ze niet op die tafel moest gaan staan,’ mompelt Chris en hij klimt uit het zwembad. Hij helpt mij eruit en we knijpen zoveel mogelijk water uit onze kleren voordat we ons in de richting van Jonahs auto begeven. Gelukkig is de bekleding van leer. Ik ga op de bestuurdersstoel zitten aangezien Chris ervan uitgaat dat Jonah gedronken heeft. Jonah gaat met Jenny achterin zitten. Chris gaat wat radiozenders langs als we van het feestje wegrijden.

‘Bohemian Rhapsody’ wordt net op een van de zenders gedraaid, dus Chris draait het volume omhoog en begint te zingen. Een paar seconden later zingt Jonah mee.

Verrassend genoeg sluit ik me bij hen aan. Het is onmogelijk om onder het rijden dit nummer te horen en níét mee te zingen. Zelfs als je bang bent dat je misschien zwanger bent op je zeventiende en verliefd aan het worden bent op iemand die achterin zit, terwijl je die dingen zou moeten voelen voor de persoon die voorin naast je zit.

Morgan Grant werd op haar zeventiende zwanger en nu is haar dochter Clara zelf bijna zeventien. Het is Morgans diepste wens dat Clara niet dezelfde fouten maakt als zij: te jong zwanger geworden, te jong getrouwd, zichzelf altijd opzijgezet. Clara is ook echt niet van plan om in haar voetsporen te treden. Haar moeder is zo saai en voorspelbaar als wat.

Met hun strijdige persoonlijkheden en doelen wordt het steeds lastiger voor Morgan en Clara om door één deur te kunnen. Met de dag stapelen de geheimen en misverstanden zich verder op. Geen van beiden gelooft nog dat het ooit goed kan komen, hoe graag ze dat ook zouden willen.

COLLEEN HOOVER is auteur van vele romans, variërend van new adult tot spanning. *Spijt van jou* is door het wisselende perspectief een veelomvattende roman die het beste van Colleen Hoovers schrijverschap laat zien. Zó goed dat je tegelijk met de personages boos bent, jankt, verliefd wordt en een schilderij met mayonaise wilt besmeuren.

‘De emoties lopen hoog op, de gesprekken zijn diepgaand en relaties volgen een aangename eb en vloed.’ – Kirkus Reviews

Z&K

ISBN 978 90 2053 793 2 NUR 340

9 789020 537932

www.zomerenkeuning.nl